

Nr 41.

Av herrar **Ingvarsson** och **Kloo**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående sammanslagning av fångvårdsanstalterna i Karlskrona.

Till de ständigt ökade anspråken på statsfinanserna bidrager bl. a. innevarande år fångvårdsväsendet med ganska avsevärda belopp. Frågan om huruvida icke på en eller annan punkt besparingar kunna göras tränger sig därför osökt fram. Ett område, där ganska avsevärda besparingar synas oss kunna äga rum, är i fråga om fångvårdsanstalterna i Karlskrona.

I denna stad finnas nu tvänne fängelser, en tvångsarbetsanstalt och ett straffängelse, vardera med sin direktör och sin självständiga förvaltning. Att behov därav tidigare förelegat betvivlas icke, men torde numera knappast förefinnas. Sålunda har straffängelset tidigare använts även till militärfängelse, på så sätt att de av Karlskrona stationskrigsrätt till frihetsstraff dömda militärerna i stor utsträckning avtjänat straffet å denna anstalt. Emellertid finnes numera ett för ändamålet särskilt inrättat militärfängelse, vilket togs i bruk för något över ett år tillbaka, och i vilket flertalet militärfångar avtjäna sitt straff. Frekvensen å straffängelset har därigenom minskats och torde nu, enligt vad vi tro oss veta, icke vara större, än att fångarna gott kunde inrymmas i tvångsarbetsanstalten, synnerligast om denna något utvidgades.

I årets statsverksproposition föreslås vissa åtgärder av enahanda beskaffenhet i Norrköping, och det förefaller, som om denna utväg med fördel borde kunna användas även i Karlskrona genom att staten sålde straffängelset, företog nödig utvidgning av tvångsarbetsanstalten och dit förflyttade samtliga fångar. Förutom den underhållskostnad, som härigenom kunde inbesparas, medförde ett sådant arrangemang jämväl möjlighet till inskränkning i personalens antal. Vid straffängelset finnas nu 1 direktör,

1 assistent, 1 överkonstapel, 9 vaktkonstaplar, 1 vaktfru och 1 kokerska, varjämte en läkare och en prästman ombesörja den kroppsliga och den andliga vården vid båda fängelserna gemensamt. Enligt vad vi inhämtat, skulle, för den händelse här föreslagen anordning vidtoges, personalen vid tvångsarbetsanstalten endast behöva ökas med 1 överkonstapel, 4 konstaplar och 1 vaktfru, varjämte läkare och prästman endast finge ett fängelse att besöka. Besparingen bleve sålunda ganska avsevärd.

Skulle emellertid en dylik förändring anses mindre välbetänkt, kunde i varje fall en anordning av samma beskaffenhet som den, vilken företagits vid Långholmen, här genomföras. I så fall kunde en direktör ha uppsikten över båda anstalterna, straffängelset förvandlas till kronohäkte, fångar, som ådömts längre tids frihetsstraff, överföras till andra straffanstalter, närmaste ledningen handhavas av en assistent eller en uppsyningsman med nödig personal, vilken dock icke behövde uppgå till samma antal som nu. I bäggedera fallen torde behov av den på så sätt ledigblivna personalen förefinnas vid andra anstalter.

Utan att här vilja inlåta oss på vilketdera förfaringssättet som vore det lämpligaste, är det emellertid uppenbart, att bäggedera skulle kunna medföra rätt avsevärda besparingar.

På grund av vad sålunda anförts hemställa vi,

att Riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anholder, det Kungl. Maj:t täcktes taga i övervägande, huruvida icke en sammanslagning av fångvårdsanstalterna i Karlskrona på ettdera av ovan antydda sätt kan äga rum, samt för Riksdagen framlägga de förslag, vartill nämnda övervägande kan giva anledning.

Stockholm den 22 januari 1913.

J. A. Ingvarsson.

Oskar Kloo.